

Olv.: Iz 9, 1-3. 5-6 – Tit 2, 11-14 – Lk 2, 1-14

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Isten hozta a Testvéreket ezen az éjszakán ide az Isten házába. Azt az oltárt vesszük körül, amely oltár a világ sorsáról üzen nekünk, az emberiség sorsáról. Ezen az elmúlt héten számtalan kérdést tettek föl nekem is riporterek televízióban, rádióban, újságírók, és szinte ez a kérdés jött vissza újra meg újra: ki menti meg a világot? Kedves Testvérek, mi azért vagyunk itt, mert mi tudjuk a választ. És ezen az éjszakán ezt az igazságot szeretnénk kimondani újra és újra, mert felelősséget érzünk az életért, a magunk életéért és egymás életéért. De leginkább felelős mindezért az Isten, mert szeret bennünket.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Szent ez az éjszaka, hiszen a világ megváltásának, megújításának isteni programja elkezdődött akkor, amikor Jézus Krisztus a világra jött. Természetesen ez az isteni program nem olyan jelenség, mint a mindennapok világában egy rendszerváltoztatás, hanem egy olyan program, amelybe az ember belenőhet. 2022-ben, a harmadik évezred elején itt Európában, itt Magyarországon ez az isteni program aktuális. A keresztény Európában kell egészen nagy felelősségtudattal erről az isteni programról szólni, és a kérdés az, vállaljuk-e. Hiszen Európa keresztény, viszont minden megváltozott Európában. Ezért van aktualitása különösképpen is ennek az üzenetnek.

Tehát a világ életének, az ember életének a megújulásáról kell gondolkodnunk. És ha ez az életünk kérdése, akkor az embernek azon kell elgondolkodni, hogy mi is a hiba. Miért van szükség erre a megváltásra, erre a megújításra? Lehetne mondani görög nagy igazságokat, hogy az emberi élet állandóan megújítandó. Ez természetesen igaz, és amint mondtam, ez nem olyan, mint egy rendszerváltoztatás, hanem egy olyan folyamat, amelybe az embernek bele kell nőnie. És a harmadik évezred elején, éppen itt Európában ez a mi feladatunk.

Testvérek, valami hiba történt, és nyilvánvalóan amikor azt akarjuk megtudni, hogy mi is a hiba, akkor afelé kell fordulni, Aki az emberi élet tervét elénk állította, Aki az emberélet tervét megalkotta. Hát ki tudná jobban a választ a mi aggódó kérdéseinkre – hogyan tovább? – ha nem az, Aki ezt az isteni tervet elkészítette? Ezt a tervet az Isten készítette, ez a terv nem a keresztények terve, hanem akik ezt a tervet meg tudták valósítani, azok a keresztények. És különösképpen ma, amikor ez a kereszténnyé lett Európa a mi hazánk, ez a kereszténnyé lett Magyarország a mi hazánk, akkor bizony nekünk kell kimondani a megoldás igazságát.

Mi volt az isteni terv? Hiszen ez az első, hogy ez tiszta és világos legyen előttünk. Isten úgy gondolta el az ember életét és ennek függvényében a világ sorsát, hogy Isten és ember összetartozik és ember és ember egymással összetartozik. Aztán valami történt az ember részéről, és az ember egyszerűen kivonta magát a világ életéből. Paradicsomi történetről kellene itt beszélni, a paradicsomi történet az ember élettörténete. Az történt, hogy az ember elindult a maga útján, a maga útján Isten nélkül, és ez egy új helyzetet teremtett – ezt a paradicsomi történet leírja – nemcsak Isten és ember kapcsolatában, hanem ember és ember kapcsolatában is. Az ember a maga útját járta és járja, és egyszerűen az emberi élet szolgálatát megtagadta. Ez a paradicsomi

történetben Ádám és Éva kapcsolatának a felborulását jelentette, és attól a pillanattól kezdve nem egymásért éltek, hanem bizonyos értelemben, ha nem is mondjuk azt, hogy egymás ellenére, de egymás nélkül.

Az Isten megújító terve az Isten titka. És ez a terv kezdődött el az ember javára és a világ sorsát jobbra fordítandó ezen a szent éjszakán. Mert az Isten a szeretet Istene, az Isten ezt a tervet azért indította el, mert szereti az embert és szereti a világot. És akkor, amikor a választ kimondjuk, akkor nagyon egyszerű a dolgunk, mert Isten és ember kapcsolatát az Isten határozza meg. Ez az isteni határozat pedig azt mondja: Isten a szeretet, Aki értünk van.

Az emberi életnek az egyik oszlopa. Az Isten szereti az embert és ezzel igazolja az ember életét. Az ember méltó az Isten szeretetére, mert az Isten a tervét soha nem vonja vissza. A mi emberi életünk erről szól. Megtanultuk-e az Istentől? Ezt mondtam a hajléktalanoknak ma délután – nagyon nagy élmény mindig számomra a velük való találkozás, ezekkel a legkiszolgáltatottabb emberekkel, ők tudják mindegyikünkénél jobban, hogy mit jelent az, amikor az ember felé elfogy a szeretet. Mert ezeknek az embereknek egyetlen problémája van, nincs, aki kimondja nekik: szeretlek. És mindegyikünknek ez a problémája és ez a megoldás is. Van-e ember, aki kimondja külön-külön mindegyikünknek: szeretlek? Ez a vallomás igazolja az ember életét, mert ez azt jelenti, hogy valakinek az ember fontos, éppen ezért értelmes ez az élet. Ha ez a vallomás nem hangzik el, akkor miért születünk?

A másik része a válasznak az egymással való kapcsolatunk. Hiszen akit szeretünk, azzal kapcsolatosan működik az isteni terv, és az emberi élet értelme, hogy a másik ember életét szolgáljuk. Nem arról van szó, hogy az ember megtalálja azt, aki őt szereti, hanem az ember megtalálja azt, akit szeret és érte odaadja az életét – és ez a szolgálat. Az emberi élet értelme ez a szolgálat, és ezzel a másik ember élete beteljesedik. Nyilvánvalóan ebben az esetben az ember szívében az a vágy él, hogy erre a szeretetre választ kapjon, de sajnos az emberi élet velejárója az is, mert nem Isten az ember, hogy nem jön válasz. És ez megronthatja, tönkretelheti a másik emberrel való kapcsolatunkat, mert nekünk van szükségünk arra, hogy valaki annyira fontos legyen a számunkra, hogy szinte keressük a lehetőségét annak, hogy minél nagyobb áldozatokat vállalva gazdagítsuk a másik embernek az életét.

Testvérek, ez az isteni program erről szól, az ember belátja-e, hogy a szeretetet az Istentől tanulhatjuk, nem egymástól. Ezt a szeretetet nem az iskolákban oktatják, ez az Isten ajándéka. Ezt a szeretetet sehol másutt nem tudja megtalálni az ember. Ezért az Isten a világ teremtetője, mert szeretetből teremtette a világot és az embert. Ez a szeretet a világ és az ember életének a megújítója, megváltója. Mert az Isten szeretete sohasem fog el, és a világ sorsa ezen dől el.

Ma sajátos helyzet van, mert egy olyan Európában élünk, és újra és újra csak ezt mondom, hogy egy kereszténységben született Európában élünk, amely Európa istenellenes gondolkodású és egyház nélküli. Talán jó lenne, ha ezt a szókapcsolatot magunkévá tennénk: egyház nélküli. Mert ravasz az ember: Isten igen, Egyház nem! Hányan mondják: én hiszek az Istenben – és a templomok meg kiürülnek. Egyszerűen arról van szó, hogy az ember a maga útját járja és olyan az ő istene, amilyet a saját képére és hasonlatosságára teremt. Kár is ezzel foglalkozni, erről nem is kell beszélni. Amikor ezeket előhozzák különböző interjúban, én mindig visszautasítom. Ezek ideológiai spekulációk, hagyjuk! Önigazoló szofizmák jönnek elő ezekkel a kérdésekkel kapcsolatosan. Mert közösség nem! Az Egyház az örökség másik része, amely azoknak az embereknek a gyülekezete, akik nem maguknak élnek, hanem a másik életét szolgálják. Nekem ezt öt éves koromban mondta a nagyapám: édes kisfiam a világban az ember élete arra való, hogy elajándékozza a másik ember szolgálatára. És én akkor úgy gondoltam, hogy értem is, és valószínű, hogy értettem is úgy, ahogy egy öt éves gyerek odafigyel az isteni szóra. Mert ez isteni szó volt, mert ez az Isten üzenete.

És nekünk ma itt Európában azért kell ezzel a kérdéssel foglalkoznunk ezen az ünnepi szentmisén is, mert eldől, hogy vállaljuk-e mi, akik hívőnek mondjuk magunkat, keresztény közösség tagjának mondjuk magunkat, vállaljuk-e ezt a megújító isteni programot. Nehéz a helyzetünk, mert tudjuk, hogy milyen Európában élünk. És ez az Európa talán a magyarokkal kapcsolatosan a legértetlenebb, mert azt mondja, hogy mi magyarok egy kisebbségi álláspontot képviselünk. És ez a kisebbségi álláspont egész Európát tekintve azt jelenti, hogy legalább még kimondjuk, hogy mi keresztény örökség birtokában vagyunk, és ezek a keresztény igazságok, amelyek ennek az örökségnek az alapját jelentik, határozzák meg az egyéni életünket, emberi kapcsolatainkat. És a mi emberi kapcsolataink olyanok, hogy abban bent van az Isten, mert emberi kapcsolat esetében csak az ér valamit, csak annak van értelme, amely emberi kapcsolatban felragyog az Isten arca. Ha ez az Isten kimarad ezekből az emberi kapcsolatokból, azok akkor nem kapcsolatok, azok önző, önmagukat kereső embereknek valamilyenfajta üzlete.

Testvérek, nem véletlen, hogy velünk kapcsolatosan úgy viselkedik ez az európai vezetés, a mai európai vezetés, ahogy. Főlöszleges erről beszélni, mindenki tudja. Talán még egy kicsit ugyanilyen módon a lengyelekkel, aztán a többiekkel kapcsolatosan nincs miről beszélni ennek az európai vezetésnek is. Mert egyedül a mi nemzetünk elsősorban kimondja és ragaszkodik ezekhez az igazságokhoz. Ami persze nem azt jelenti, hogy szentek vagyunk, nem azt jelenti, hogy mi mindent tökéletesen ezeknek az értékeknek megfelelően tudunk szervezni és megoldani. Az ember nem Isten, de egyértelmű, hogy ez az isteni program, ez az isteni terv a mi életünknek meghatározója.

Itt az örökségünkre kell gondolni meg a jövőnkre kell gondolni. Nem tudom pontosan, hogy mennyire volt beleszólása a magyar vezetőknek, akik ezt a kisebbségi elgondolást odaadón, áldozatok árán vallják és képviselik, mennyire volt számukra világos a mi örökségünk. Mert egyetlen nemzetnek sincs ilyen öröksége, mint nekünk, és ez a Szent István-i örökség. Mi egy olyan nemzetnek vagyunk a fiai, amely Magyarországnak, a keresztény Magyarországnak a megalapítója a hit embere és az emberi közösség szolgálója. Nem véletlen, hogy a pápa, amikor a koronát küldte, ezt az isteni kinyilatkoztatást tette: István nem apostoli, mint ahogy számtalan magát kereszténynek mondó országnak a vezetőjét apostolinak tartották, mert keresztény értékeket vallottak. Azt üzenté: valóságos apostol, a hitnek az embere, aki az Isten szeretetéből él, aki nagyon jól tudja azt, hogy a szeretet igazolja az emberi kapcsolatunkat, a szeretettel vagyunk képesek az emberi méltóságot képviselni és ezt az emberi életértelmezést ajándékképpen biztosítani az emberek számára. És a másik: István király a népnek a szolgálatát Isten előtti felelősséggel vállalta. Ki előtt vállalnak a népek vezetői felelősséget? Egyfolytában arról hallunk, hogy hogyan élnek vissza a lehetőségeikkel azok, akiknek nincs Istenük. Ki előtt felelősek az emberekért? Itt nyilvánvalóan mindenki felelős, hogy kit ültet önmaga fölé vezetőnek és kitől várja, hogy biztosítsa számára az emberhez méltó közösség kereteit és feltételeit. Ez a mi örökségünk, Testvérek, legyünk tudatában annak, hogy egyetlen nemzetnek van csak ilyen öröksége.

És a jövő. Itt megint kiváltságos helyzetben vagyunk, hiszen azok, akik ma felelősek az országunknak, azok 2011-ben – erről már sokszor beszéltem, de ez újra meg újra kell mondani, mert mintha nem is tudnák nagyon sokan, számtalan emberrel találkoztam, amikor ezt az igazságot elé állítottam, úgy néztek, mint akik soha az életben ezt nem is hallották. Akkor a magyar vezetők spirituális alapra helyezték nemcsak a csonka Magyarországon élő magyaroknak az életét, hanem a Kárpát-medencében és a világ számtalan országában szétszóródott magyaroknak az életét. Sőt, ez egy isteni felismerés, a Kárpát-medencében élő népekkel való közösséget hangsúlyozva helyezte spirituális alapra Kárpát-medence népeinek az életét. Mert vagy megvalósul ez, vagy Kárpát-medence sem lesz ez a csodálatos biológiai meg geológiai csoda, amit mi Kárpát-medencének vallunk. Ez csak addig fogja az idők végezetéig a mi örömünket meg boldogságunkat szolgálni, amíg keresni tudjuk Kárpát-medence más nemzetségi népeivel is az összetartozást és az egységet. Egy biztos a magyar kimondta, hogy Isten a történelem ura, és ezt közölte a szlovákkal, a románokkal, a szerbekkel és mindazon népekkel, akik Kárpát-medence lakói. Ők tudják, és azért ha

rajta tartjuk a figyelmünket Kárpát-medence ütéserén, akkor igenis itt is vannak elmozdulások. Különben ezt a miniszterelnökünk úgy mondta, ha ez nem történik meg, ha ez nem sikerül, akkor – ige hirdetésben nem illik ezt a szót használni, de ő így mondta – felszalámiznak bennünket. Testvérek, ez a jövő ígérete. Tessék erre gondolni akkor, amikor aggódunk az egy életünkért, aggódunk az emberi kapcsolatainkért, aggódunk a nemzetünkért, a jövőnkért. Vállaljuk-e az örökséget és reménnyel tudunk-e gondolni arra a jövőre, amely jövőt megfogalmaztak, meghatároztak nekünk? Nekünk csak egyet kell tenni, azt mondani, hogy igen. Én azt szeretném, hogy ezen a szent éjszakán, amikor az ember hívő lélekkel Isten elé áll és az új életet, a megmentett életet, a megváltott életet köszönjük meg az Istennek. Mert minden azon múlik, hogy tudunk-e szeretni és tudunk-e, képesek vagyunk-e egymásért áldozatot hozni. Isten, a szeretet Istene utat mutat. Jézus, az irgalmas szeretet Istene egyértelműen kinyilatkoztatta mindegyikünk számára, hogy egymás szolgálata abból táplálkozik, abból a nagylelkűségből táplálkozik, amit ő így fogalmazott meg: az ember, ha összetartozik a másik emberrel, akkor annak egyetlen mutatója van, magánál jobban szeret. Testvérek, egymásért és egymást szolgálatában egymást önmagunknál jobban szeretetben szolgálni, ez az ember természetes programja. Ehhez nem kell kereszténynek lenni. Csak a keresztény hitünk, az istenkapcsolatunk, a megváltás misztériuma segít bennünket abban, hogy erre igent mondjunk a mostani hitvallásban. Legyen ez Igen.

+ *A M E N* +

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek! Hát, mi itt voltunk, ünnepeltünk és talán bátorságot is kaptunk ahhoz, hogy vállaljuk az isteni terv megvalósítását. E nélkül az igazságot mindenki tudhatja, ha akarja, de az élet nem szavakból áll, hanem az ember áldozatkészsége határoz meg mindent. Én azt szeretném erősíteni mindegyikünkben, hogy legyünk büszkék arra, hogy ennek a népnek a fiai vagyunk. Ez a nép legalább Európában egyedül vallja a keresztény örökség életet jelentő erejét. Legyünk büszkék arra, hogy mi egy olyan országnak vagyunk a polgárai, amelynek van jövőképe Európában. Egyetlen más országnak sincs jövőképe. Ha mindezt komolyan gondoljuk, akkor nagyon sok tennivalónk van, hiszen a kereszténység Európában elsivatagosodott. Kétségbe vagyunk esve, hogy a sivatag jön fölfelé. Igen, ahol sivatag van, ott valamikor élet volt, olyan volt, mint a Paradicsom, aztán sivatag lett. Ugyanakkor nagyon érdekes, hogy ezeken az elsivatagosodott területeken az oázisok sokkal, de sokkal ígéretesebbek, mint általában a földnek az ígérete ott, ahol nem sivatag van. Nagyon érdekes, ezt különösen Jordániában figyeltem meg, amelynek 72%-a kőszivatag, és az oázisokban minden gyümölcstermés, paprika, paradicsom és egyéb zöldségfélék sokkal, de sokkal szebbek, hatalmasabbak, mint a mieink itt. Milyen érdekes! Tehát vállalni kell ebben az elsivatagosodott kereszténységben az oázis szerepét, mert a sivatagban az ígéret az oázis.

Ebben a szellemben kívánok mindenkinek áldott vagy boldog ünnepet. Semmiképpen nem szépet, hagyjuk abba ezt a szépezést! Nincs szép nap, semmi közünk a szép naphoz. Vagy felkel a Nap, vagy nem. Ha felkel, akkor szép a nap, ha esik az eső, akkor nem szép a nap? Ez egy pogány jelenség az életünkben. mint ahogy most keresik a pogány nevét a karácsonynak, már ki is találtak egy párat. Nem lehet behódolni ezeknek az egész szellemiségünket, gondolkodásunkat átmosó kezdeményezéseknek. Dehogy kezdeményezések ezek, ezek ilyen besuhanások.

Én kívánok mindenkinek igazi ünnepet! Örüljünk annak, hogy nekünk van Istenünk és örüljünk annak, ha vannak emberek, akikért élhetünk. Mert ha igazán élünk egymásért, akkor ennek előbb-utóbb meg kell, hogy teremjen a gyümölcse.

+ *Á L D Á S* +